

Parashat Miketz: Our Thirst for Light

Rabbi Joshua Rabin, Astoria Center of Israel, Astoria, New York¹

1. Beit Shammai and Beit Hillel

Bavli Shabbat 21b	
<p>תנו רבנן: מצות חנוכה, גר איש וביתו. והמהדרין, גר לכל אחד ואחד. והמהדרין מן המהדרין, בית שמאי אומרים: יום ראשון מדליק שמנה, מכאן ואילך פוחת והולך. ובית הלל אומרים: יום ראשון מדליק אחת, מכאן ואילך מוסיף והולך.</p>	<p>The Sages taught in a <i>baraita</i>: The basic mitzva of Hanukkah is each day to have a light kindled by a person, the head of the household, for himself and his household. And the mehadrin, i.e., those who are meticulous in the performance of mitzvot, kindle a light for each and every one in the household. And the mehadrin min hamehadrin. Beit Shammai say: On the first day one kindles eight lights and, from there on, gradually decreases the number of lights until, on the last day of Hanukkah, he kindles one light. And Beit Hillel say: On the first day one kindles one light, and from there on, gradually increases the number of lights until, on the last day, he kindles eight lights.</p>
<p>אמר עולא: פליגי בה תרי אמוראי במערבא, רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא. חד אמר טעמא דבית שמאי כנגד ימים הנכנסין, וטעמא דבית הלל כנגד ימים היוצאין. וחד אמר טעמא דבית שמאי כנגד פרי החג, וטעמא דבית הלל דמעלין בקדש ואין מורידין.</p>	<p>Ulla said: There were two amora'im in the West, Eretz Yisrael, who disagreed with regard to this dispute, Rabbi Yosei bar Avin and Rabbi Yosei bar Zevida. One said that the reason for Beit Shammai's opinion is that the number of lights corresponds to the incoming days, i.e., the future. The reason for Beit Hillel's opinion is that the number of lights corresponds to the outgoing days. And one said that the reason for Beit Shammai's opinion is that the number of lights corresponds to the bulls of the festival of Sukkot: Thirteen were sacrificed on the first day and each succeeding day one fewer was sacrificed (Bemidbar 29:12–31). The reason for Beit Hillel's opinion is that the number of lights is based on the principle: One elevates to a higher level in matters of sanctity and one does not downgrade.</p>

2. Our Thirst for Light

Kedushat Levi, Kedushot for Hanukkah, Kedushah Revi'it 1	
<p>נראה דפליגי, דדוע אם חסר לאדם איזה דברים שצריך כגון שהוא רעב וצמא או חסר לבושים, אזי יש לו השתוקקות שיתמלא רצונו וחסרונו ויש לו מזה צער שחסר לו הדבר מה שנפשו משתוקק</p>	<p>It seems that they [Beit Hillel & Beit Shammai] disagree about the following matter: It is known that when a person lacks something he needs—if he is hungry or thirsty or lacking clothing—he has a yearning for his desire and his lack to be fulfilled. He suffers both because the object he longs for is missing and because</p>

¹ All translations are from Sefaria, unless otherwise noted.

<p>עליו וגם יש לו צער ורעבון וצמאון בעצמו, ואם בא להם ומים ממקום רחוק אף על פי שלא אכל ושתה עדן כבר יש לו שמחה שיודע שיש דבר שימלא חסרונו. אמנם עדן הוא רעב וצמא ואחר שאכל ושתה יש לו שמחה מה שהוא שבע והשם יתברך הריה את צמאונו.</p>	<p>of the hunger or thirst itself. If bread and water arrive from a distant place, even before he has eaten or drunk, he already feels joy simply from knowing that something is now present that can fill his lack. Yet even then, he is still hungry and thirsty; after he eats and drinks, he then has a further joy—the pleasure of being satisfied, and that God, blessed be He, has quenched his thirst.</p>
<p>וכל זה באדם החסר ואינו יודע האיה למלאות חסרונו, כגון ההולך במדבר ונפשו יבשה ואין להם ומים ובגד ללבוש יש לו ב' מיני צער. אחד, שנפשו משתוקק שימלא חסרונו לרעבון וצמאון וללבוש ואחר שהשם יתברך הזמין שבא אדם מרחוק והביא מה שחסר להם ומים ומלבושים, אזי כיון שרואה שישנו לפניו הדברים שימלא חסרונו וכיון שישנו פת בסלו תכף יש לו שמחה כיון שרואה שבידו למלאות רעבונו וצמאונו, ואף על פי שלא אכל ושתה ולבוש תכף ומיד מחיב לתן שבח והודיה לאל בורא שמים וארץ אשר המציא לו טרף לנפשו ויש לו פת בסלו אמנם עדן מרעבון וצמאון בעצמו יש לו קצת צער. אמנם אחר שאכל ושתה ולבוש אזי יש לו גם התענוג שהוא שבע ורוה וטוב לב וצריך לברך להבורא ברוך הוא על השביעה כמאמר הכתוב (דברים ח, י) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו'.</p>	<p>This is the case for someone who is lacking and does not know how his need will be filled—like a person walking in the desert, whose soul is parched, with no bread or water and no garment to wear. He suffers from two kinds of distress: (1) his soul longs intensely for his needs to be fulfilled—food, drink, clothing, and (2) the physical hunger and thirst themselves. When God arranges that someone comes from afar bringing him what he lacks—bread, water, and clothing—then as soon as he sees that the things that can fill his needs are now before him, as soon as there is “bread in his basket,” he immediately has joy, because he sees that he now has the means to satisfy his hunger and thirst. Even though he has not yet eaten, drunk, or dressed, he is already obligated to give praise and thanks to the Creator of heaven and earth, who has provided sustenance for his soul, because he now has “bread in his basket.” Nevertheless, he still feels some pain from the actual hunger and thirst. But after he eats, drinks, and puts on the clothing, he then experiences the additional pleasure of being satisfied, of being full and refreshed, and with a good heart. And he must bless the Creator for this satisfaction, as the verse says: “When you eat, and you are satisfied, you shall bless the Lord your God...” (Devarim 8:10).</p>
<p>אמנם מי שהוא בישוב בביתו הכל מוכן לפניו אזי קדם שאכל ושתה אין לבו תאב רק לאכילה ושתיה ואחר שאכל ושתה הוא שבע ומברך את ה' ועל אלו הולכי דרכים וחסרים מכל יש להם שני השתוקקות כאשר בארנו לעיל ושני מיני שמחות על אחד שהמציא האיה למלאות חסרונו ואחד המלוי החסרון בעצמו:</p>	<p>But someone who lives settled in his home, where everything is already prepared for him—in his case, before he eats or drinks he has no deep longing except for the simple desire to eat and drink, and after eating and drinking he is satisfied and blesses God. For those travelers and people lacking everything, however, they have <i>two kinds of yearning</i>, as explained above, and <i>two kinds of joy</i>: (1) the joy of discovering <i>how</i> their need will be met, and (2) the joy of the actual fulfillment of that need.</p>

Devora Steinmetz, *Why Rain Comes from Above: Explorations in the Religious Imagination*, 46

The dispute between Beit Hillel and Beit Shammai has always puzzled me...as alternative positions about how to light the candles, Beit Hillel's position, the one that is universally followed, seems quite sensible, and Beit Shammai's position seems almost incomprehensible...

But perhaps we can understand Beit Shammai's position in light of the notion that Hanukkah moves us from a stance of alienation from the world to a belief in the possibility of having an impact on the world. Beit Hillel's position has us reflecting the light that is about to increase, or perhaps modeling the increase that we anticipate we will soon experience. But Beit Shammai asks us to do something different. Beit Shammai asks us, in the very darkest time, when the last sliver of light is about to disappear, to put a blast of light into the world...